

καὶ βοηθοῦσιν ἡμᾶς ἐν τῇ ὁδῷ τῆς ζωῆς καὶ παρηγοροῦσιν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου.

A. M.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΚΑΜΠΑΝΑΣ

Μίαν φορὰν ἦτο ἓνας νέος καὶ εἶχεν ἀποφασίσει νὰ νυμφευθῆ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐπαναπαύσῃ τὴν συνειδήσιν του ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῆ ἕνα φρόνιμον καὶ πολυπείρον φίλον του. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ τὸν ἠύρε.

— Ἀγαπῶ μίαν νέαν καὶ τὴν θέλω γυναικᾶ μου.

— Πάρε τὴν, ἀποκρίνεται ὁ φίλος του.

— Ἀλλ' οἱ γονεῖς μου δὲν τὴν νοστιμεύονται καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς λυπήσω.

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Ἄν δὲν τὴν πάρω θὰ ἦμαι δυστυχῆς ὁσφ ζῶ.

— Πάρε τὴν.

— Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι εἴμεθα καὶ οἱ δύο πτωχοὶ καὶ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ τὴν ζήσω ἂν τὴν πάρω, διότι εἶναι καλομαθημένη.

— Μὴ τὴν πάρῃς λοιπὸν.

— Ἀλλὰ μὲ ἀγαπᾷ καὶ τὴν ἀγαπῶ. Θὰ ἐργασθῶ καὶ θὰ ζήσωμεν.

— Πάρε τὴν.

— Ἄν ὅμως ἀποκτήσωμεν οἰκογένειαν, τί θὰ γείνη τότε; Πῶς νὰ τὴν πάρω χωρὶς λεπτόν;

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Εἶναι τόσον εὐμορφη καὶ καλὴ!

— Πάρε τὴν.

— Φοβοῦμαι μὴ με κατηγορήσῃ ὁ κόσμος ἂν τὴν πάρω.

— Μὴ τὴν πάρῃς.

— Πάρε τὴν! Μὴ τὴν πάρῃς!... Δός μου μίαν συμβουλὴν σωστήν. Εἶπέ μου τί θὰ ἔκαμνες σὺ εἰς τὴν θέσιν μου.

— Ἀκουσε, φίλε μου. Ὅ,τι καὶ ἂν σὲ συμβουλεύσω ἐγὼ δὲν ἀξίζει. Ἴδου τί θὰ ἔκαμνα εἰς τὴν θέσιν σου. Ὅταν σημαίνῃ ὁ ἐσπερινὸς θὰ ἐπήγαινα εἰς τὸν αὐλόγυρον τῆς ἐκκλησίας καὶ θὰ ἔκαμνα ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα.

— Ἀλλ' ἡ καμπάνα δὲν ὁμιλεῖ.

— Ὅμιλεῖ εἰς ὅποιον ἤξεύρει νὰ τὴν ἀκούσῃ. Πήγαινε καὶ δοκίμασε.

Ἐπλησίαζεν ἴσα ἴσα ἡ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ. Πηγαίνει ὁ νέος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν. Ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. Ὡ τοῦ θαύματος! Ἡ καμπάνα ὁμιλεῖ τῷ ὄντι. Τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, τίγκ, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς!

Πηγαίνει ἀμέσως ὁ καλὸς σου, εὐρίσκει τὴν νύμφην, δίδει τὸν λόγον του καὶ μετ' ὀλίγου ἡμέρας γίνονται οἱ γάμοι. Ἐνοεῖται ὅτι ἦτο

προσκεκλημένος καὶ ὁ φίλος του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξέφραζεν ὁ γαμβρὸς τὴν ἄπειρον εὐγνωμοσύνην του διὰ τὴν καλὴν συμβουλὴν του. Τὸν ἠθελε μάλιστα καὶ κουμπάρον, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ κανένα τρόπον δὲν συγκατένευσε.

Μετὰ ἐν περὶπου ἔτος ὁ γαμβρὸς ἐπεσκέφθη τὸν φίλον του. Ἦτο κατηγῆς καὶ ἐφαίνετο καταβεβλημένος.

— Ὁραίαν συμβουλὴν, λέγει, μοῦ ἔδωκες πέρυσιν. Σὲ ἤκουσα καὶ τὴν ἐπῆρα, ὅπου νὰ μὴ τὴν εἶχα ἰδεῖ ποτέ!

— Πολὺ λυποῦμαι νὰ σὲ βλέπω μετανοημένον. Ἀλλὰ συμβουλὴν θεθαίως ἐγὼ δὲν σοῦ ἔδωκα.

— Δὲν μ' ἐσυμβούλευσες νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ εἶπῃ ἡ καμπάνα;

— Τοῦτο, ναί, σοῦ τὸ εἶπα.

— Λοιπὸν; Ἡ καμπάνα μοῦ εἶπε νὰ τὴν πάρω. Τὴν ἐπῆρα καὶ τὴν ἔπαθα.

— Δὲν πιστεύω νὰ πταίῃ ἡ καμπάνα. Δὲν θὰ τὴν ἤκουσες καλά.

— Πῶς δὲν τὴν ἤκουσα; Μοῦ ἐρώναζε! Νὰ τὴν πάρῃς, νὰ τὴν πάρῃς!

— Πολὺ τὸ ἀμφιβάλλω. Πήγαινε νὰ τὴν ἀκούσῃ; καλὰ καὶ ἔπειτα ἔρχου νὰ μοῦ παραπονήσῃς.

Ἀνεχώρησε στενοχωρημένος ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐπέστρεψε περίλυπος εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ ἐκκλησία ἦτο εἰς τὸν δρόμον του, ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἐσπερινοῦ ἐπλησίαζε. Ἦτο βέβαιος ὅτι εἶχεν ἀκούσει ἐξαιρετα πρὸ ἐνὸς ἔτους τὴν φωνὴν τῆς καμπάνας λέγουσαν! «νὰ τὴν πάρῃς». Πθῆλπεν ὅμως νὰ βεβαιωθῆ καὶ πάλιν, διότι τὸν εἶχε σκανδαλίσει ὁ δισταγμὸς τὸν ὁποῖον ἐξέφρασε περὶ τούτου ὁ φίλος του.

Ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ. Τίγκ τὸγκ!... Περιεργον! Τὸ λέγει καθαρὰ ἡ καμπάνα. Νὰ μὴ τὴν πάρῃς, τίγκ, τὸγκ, νὰ μὴ τὴν πάρῃς, Μὴ, μὴ, νὰ μὴ τὴν πάρῃς!

Ὁ ἄθλιος ἤκουε καὶ ἐσυλλογίζετο. Μὴ δὲν ἤκουσε τῷ ὄντι καλὰ πέρυσιν; ἢ μήπως καὶ πέρυσιν καὶ ἐφέτος ἡ καμπάνα ἄλλο δὲν ἔλεγε παρεκτὸς ὅ,τι αὐτὸς ἐπεθύμει;

— Τί μοῦ πταίει ὁ φίλος μου, ἔλεγεν ἀναχωρῶν. Ἀνόητος ἐγὼ ν' ἀκούσω πέρυσιν τὴν συμβουλὴν τῆς καμπάνας.

A. B.

Τὸ κατωτέρω δημοτικὸν ῥωσσικὸν ποίημα ψάλλεται ὑπὸ τῶν Κοοπ τ σ ἄ ρ, ῥαφφῶντων τῆς Μικρᾶς Ῥωσσίας. Καίτοι ἐν αὐτῷ ἐπαναλαμβάνονται αἱ πολλάκις μετὰ τὰ Ἔργα καὶ Ἡ μέρα τοῦ Ἡσιόδου λεχθεῖσα ἰδέαι περὶ ἐλλείψεως δικαιοσύνης καὶ κατισχύσεως τῆς ἀδικίας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὐχ ἦττον ὅμως δὲν στερεῖται ἐνδιαιφερόντος τιμῆς ἢ τοιαύτης πικρᾶ ἔκφρασις τῶν παραπόνων τοῦ ῥωσσικοῦ λαοῦ κατὰ τῆς ἐπὶ αἰῶνας καταπιεζοῦστος αὐτὸν ἀδικίας τῶν ἀρχόντων. Ἡ παρῆσταις μάλιστα τῆς δικαιοσύνης ὡς μητρὸς εἶναι πρωτότυπος καὶ ὠραία, ἡ δ' ἐν τέλει ἐκδηλουμένη παρηγορία, ἀπεικονίζει καλῶς τὴν πλήρη ἀπελπίσιν ἧτις